

Traukinuko Tuko ir Sraigytės Gytės istorijos

Tyliajame slėnyje, šalia Žaliojo miško, kur siūbavo pievos ir žydėjo gėlės, gyveno traukinukas vardu Tukas. Jis buvo ne tik didelis ir sunkus, bet ir draugiškas traukinukas. Tukas visada buvo pasiruošęs padėti savo draugams.

Vieną saulėtą rytą, kai medžiai dar spindėjo rasa, o saulės spinduliai žvilgėjo ant bėgių kaip cukriniai ledinukai, traukinukas Tukas riedėjo per Žaliąjį mišką. Tukas važiavo atsargiai ir neskubėjo. Mat jis artėjo prie Tyliojo slėnio, kur gyveno daug jo bičiulių.

„Saugumas yra svarbiausia!“ – nepavargdavo sau ir kitiems kartoti Tukas.

„Tū-tūūū! – linksmi sušvilpė Tukas. – Koks nuostabus rytas! Koks gaivus oras!”

Jis taip buvo užsiėmęs savo reikalais, kad nepastebėjo netoliese, po ramunėlių lapais, slenkančios sraigytės. Jos vardas buvo Gytė. Tukas puikiai ją pažinojo. Gytė nešėsi mažą rankinuką su pieštukais ir sumuštinį su aviečių uogiene.

„Sveikas, Tukai! – šūktelėjo Gytė. – Kaip sekasi?”

„Tūt!” – trumpai iš nuostabos švilptelėjo Tukas. Jis atsargiai sustojo.

„Labas, Gyte”, – pasisveikino Tukas. – Prie geležinkelio bėgių būk atsargi! Aš didelis ir sunkus traukinukas. Man labai svarbu visus matyti, todėl stovėk toliau nuo bėgių, kad nesusižeistum. Ar galėčiau tau kuo nors padėti?”

Gytė pritariamai linktelėjo ir sustojo atokiau.

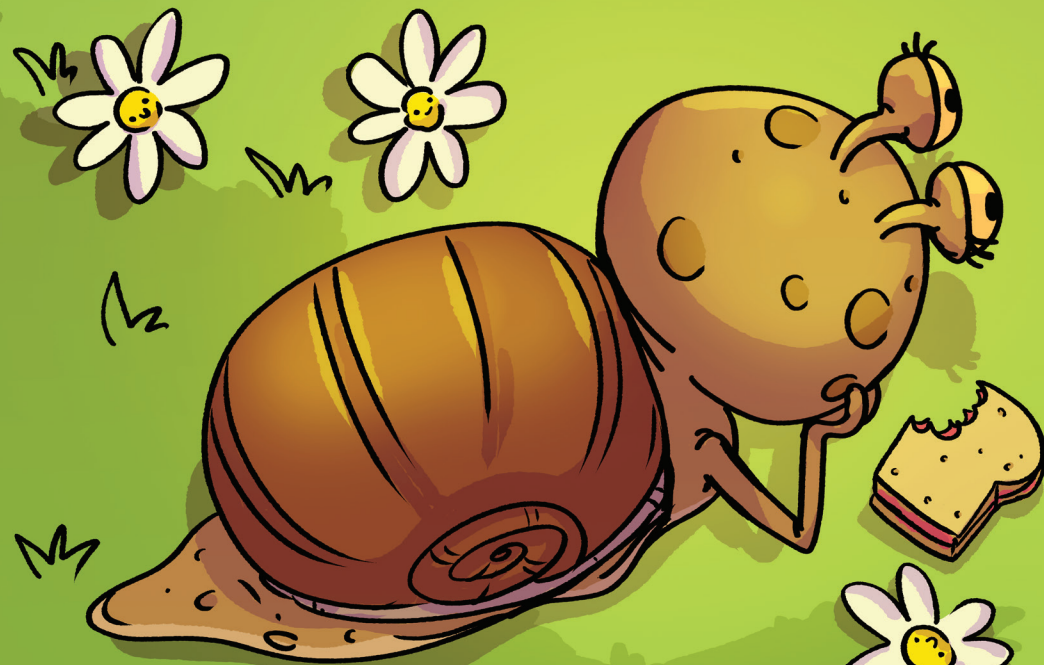
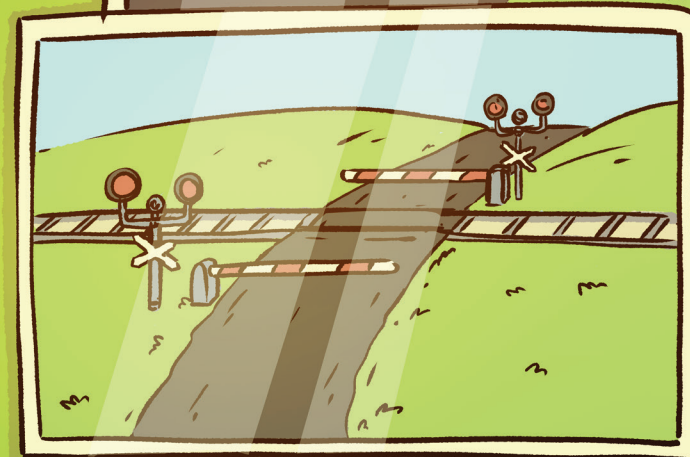
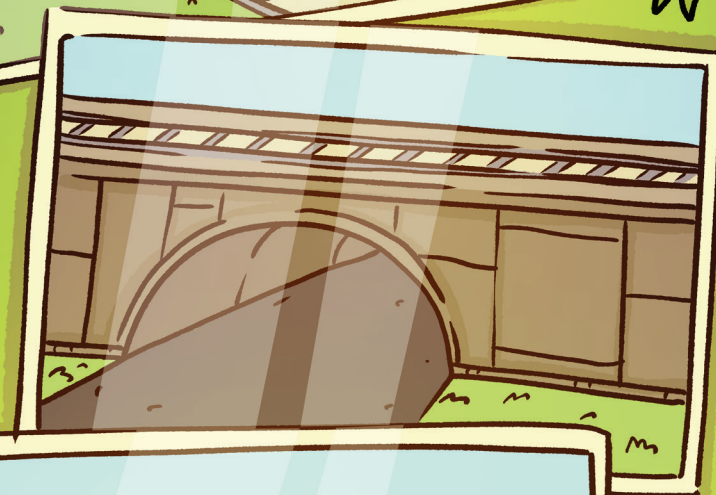
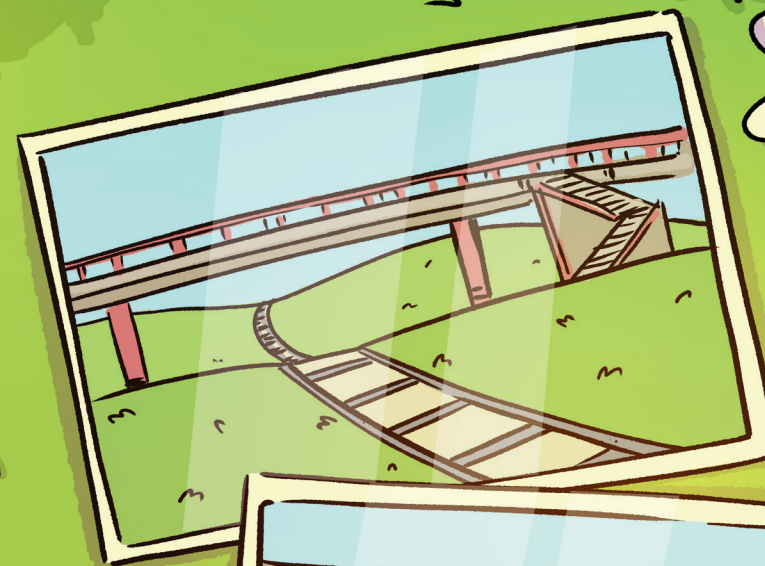
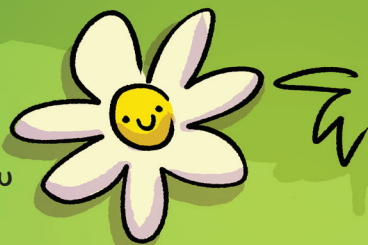
„Būtų puiku, jei man pagelbėtum”, – ji neramiai apsidairė ir tęsė: – Turiu šiojį tokį rūpestėlį ... noriu pereiti geležinkelio bėgius, bet bijau susižeisti...”

Tukas nusišypsojo ir pasakė: „Nesijaudink, Gyte. Aš tau parodysiu, kaip saugiai tai padaryti.“

Pirmiausia Tukas paaiškino Gytei, kad per geležinkelio kelią galima eiti tik leistinoje vietoje. Tam skirti pėsčiųjų tiltai, perėjos, požeminiai tuneliai ir pervažos, aiškino Tukas.

„Ačiū, Tukai“, – atsakė Gytė. – Aš visada būsiu atsargi ir per bėgius eisiu tik ten, kur galima.“

„Teisingai“, – pritarė Tukas ir tęsė: – Ir nepamiršk, kad prieš kertant bėgius visada reikia sustoti, pažiūrėti į abi puses. Įsitikink, kad nėra artėjančių traukinių.“

„Gera, Tukai“, – atsakė Gytė ir atidžiai pažiūrėjo į kairę ir į dešinę.

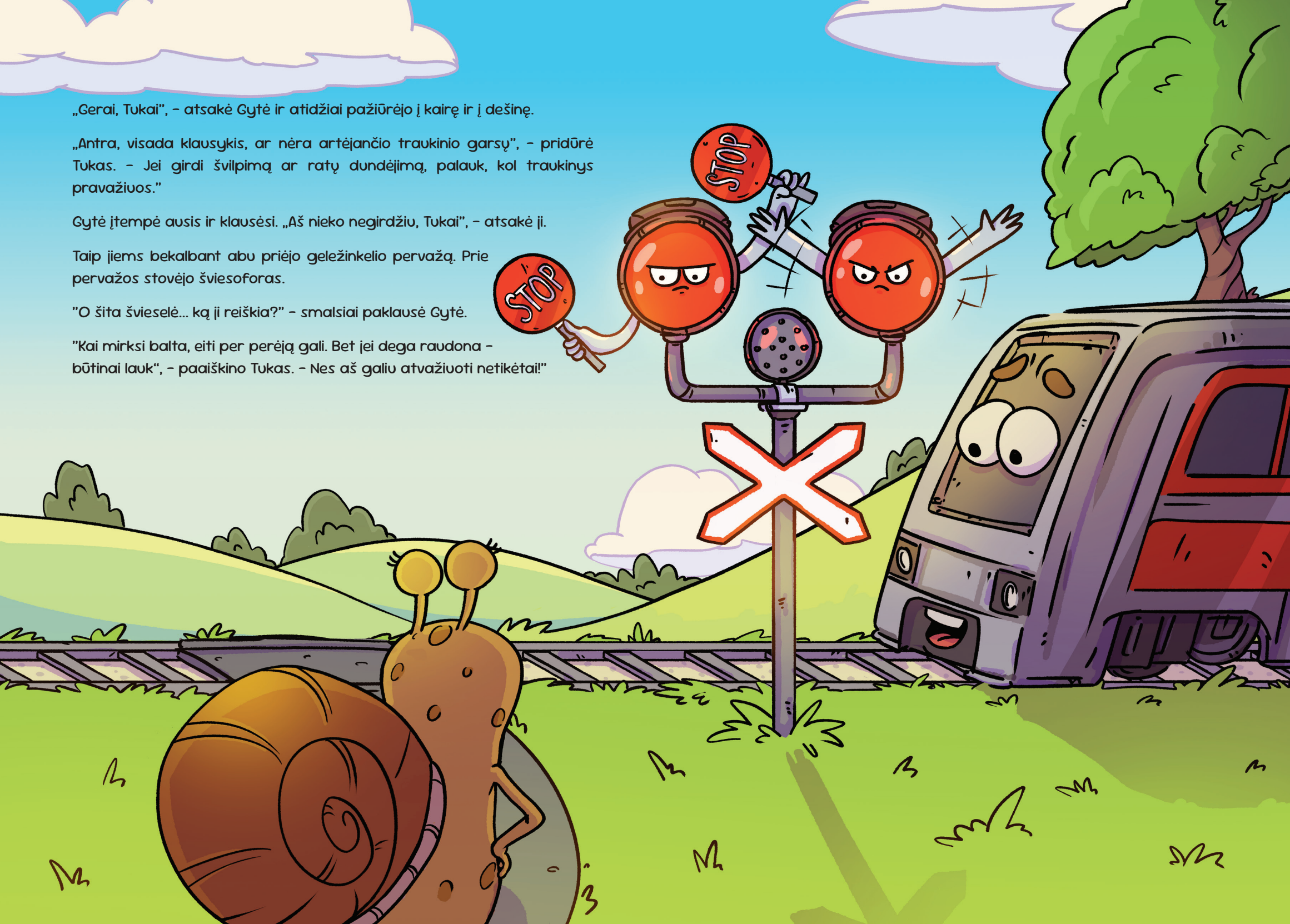
„Antra, visada klausykis, ar nėra artėjančio traukinio garsų“, – pridūrė Tukas. – Jei girdi švilpimą ar ratų dundėjimą, palauk, kol traukinys pravažiuos.“

Gytė įtempė ausis ir klausėsi. „Aš nieko negirdžiu, Tukai“, – atsakė ji.

Taip jiems bekalbant abu priėjo geležinkelio pervažą. Prie pervažos stovėjo šviesoforas.

„O šita švieselė... ką ji reiškia?“ – smalsiai paklausė Gytė.

„Kai mirksi balta, eiti per perėją gali. Bet jei dega raudona – būtinai lauk“, – paaiškino Tukas. – Nes aš galiu atvažiuoti netikėtai!“

"Aš viską įsidėmėjau, Tukai!" – džiugiai šūktelėjo sraigytė ir pradėjo vardinti, ką labai gerai žinanti: – Sustoju, apsižvalgau ir įsiklausiau. Nematau traukinio nei kairėje, nei dešinėje. Lemputė mirksi baltai. Ar dabar galiu saugiai kirsti geležinkelį?"

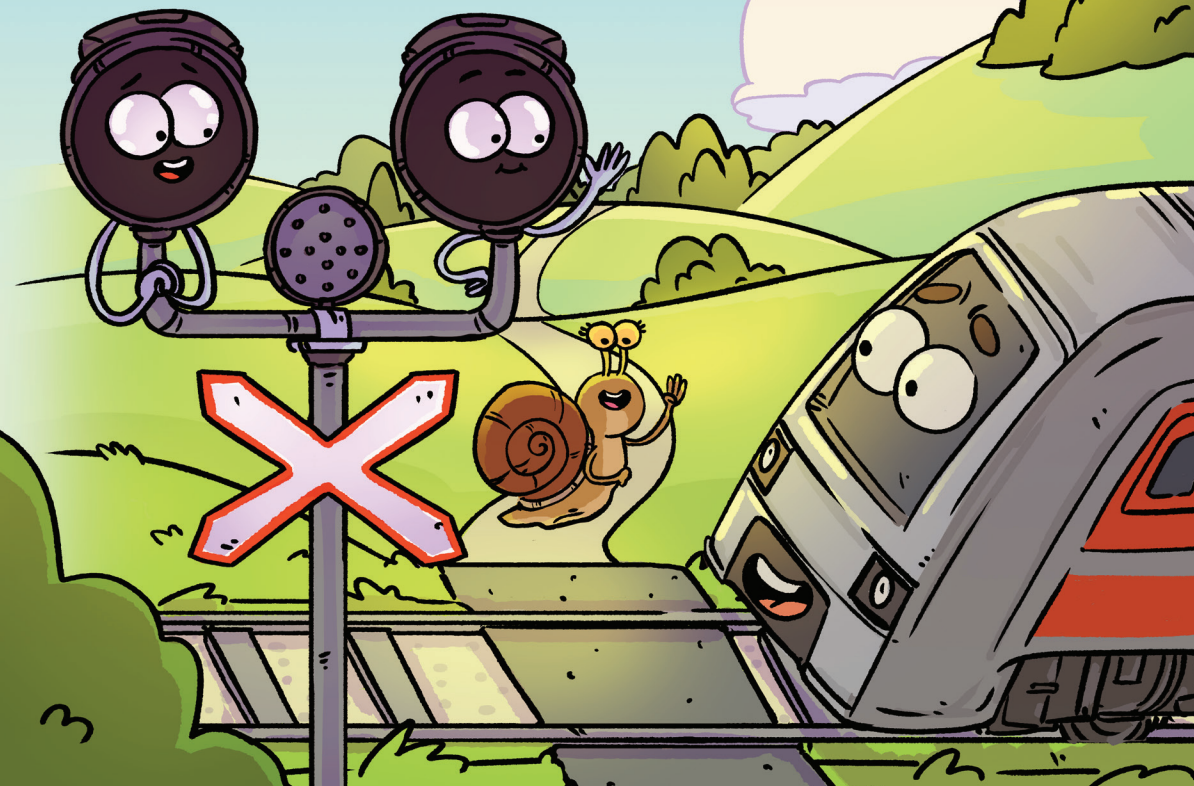
„Puiku, Gytė! Dabar gali saugiai eiti“, – pritariamai linktelėjo Tukas.

Gytė drąsiai nušliaužė per perėją, o Tukas stebėjo ją iš šono. Kai Gytė sėkmingai perėjo bėgius, ji džiaugsmingai sušuko: – Ačiū, Tukai! Dabar aš žinau, kaip saugiai kirsti geležinkelio bėgius!"

Tukas nusišypsojo ir atsakė: „Visada malonu padėti, Gytė. Saugumas yra svarbiausia!"

Bičiuliai palinkėjo vienas kitam labos dienos ir atsisveikino. Linksmi sušvilpę, traukinukas nuskubėjo savais keliais.

Kai jau nebuvo girdėti Tuko ratų dundėjimo, Gytė prišliaužė žydinčią pievą ir užsiropštė ant smilgos stiebo. Net ir būdama taip aukštai geležinkelio bėgių sraigytė nebematė. Gytė iš kuprinės išsitraukė sumuštinį su aviečių uogienę ir gardžiai jį suvalgė.

Kitą dieną draugai vėl susitiko. „Tukai, aš sužinojau dar daugiau apie saugumą prie geležinkelio. Ar galiu pasidalinti?“

„Žinoma, Gytė! Papasakok man“, – nusišypsojęs pasmalsavo Tukas.

„Prie traukinio bėgių būk atidus, telefoną ir ausines pasidėk į kuprinę ar kišenę, nes gali nepamatyti ar neišgirsti traukinio“, – pradėjo pasakoti Gytė. – Žaidimus žaisk tik saugiose vietose. Nelįsk po traukiniu – tai pavojinga.“

„Labai svarbu laikytis šių taisyklių“, – pritariamai linktelėjo Tukas.

„Šokinėk tik ant batutų, o traukinio peronuose vaikštinėk atsargiai. Kuprinę, žaislus laikyk atokiau nuo geležinkelio kelio, tam skirtose saugiose vietose. Nepalik daiktų ant ar šalia geležinkelio,“ – tęsė Gytė.

„Labai gerai, Gytė“, – pagyrė ją traukinukas ir pridūrė: – Tai padeda išvengti nelaimių“.

Sraigytė valandėlę pamąstė ir prisiminė dar kai ką svarbaus.

„Laukdamas traukinio geležinkelio stotelėje, stovėk už geltonos linijos. Palauk, kol traukinys atvažiuos ir sustos. Jau tada galima į jį įlipti“, – išpoškino Gytė.

„Teisingai, tai labai svarbu“, – pagyrė sraigytės žinias Tukas.

„Ir galiausiai, jei tavo draugai geležinkelyje elgiasi nesaugiai, sudrausmink juos rūpintis savo saugumu ir būti atsakingais“, – užbaigė Gytė.

„Puikūs patarimai, Gytė! Ačiū, kad pasidalinai“, – nusišypsojo Tukas.

Nuo tos dienos Gytė visada prisiminė Tuko pamokas ir saugiai kirsdavo bėgius.

O Tukas ir toliau padėjo savo bičiuliams, visada pasiruošęs dalintis savo žiniomis bei patarimais.

